

Sobota
27.07.

- 02 Stane se
- 03 Francouzská nová vlna
- 04 Rozhovor: Hynek Bočan
- 05 Filmový mix
- 06 Glosy

U konce s dechem (1960)
Režie: Jean Luc-Godard

Stane se

ZAHÁJENÍ HODEM BUMERANGU

Přestože leckdo z vás už bude mít pár filmů odkoukáno, slavnostní zahájení odšpuntuje letošní Filmovku jako vždy v sobotu večer. Od 19 hodin v kině Hvězda se vedle příjemných oficialit dočkáme i předání první výroční ceny Asociace českých filmových klubů. Tu obdrží letošní významný host, režisér Hrynek Bočan, který vzápětí uvede i svou slavnou dobovou výpověď o komunistických lágrech s názvem *Bumerang* (1996).

VŮNĚ PENĚŽ NA FILMOVCE

Pokud odoláte lákadlům noční Filmovky a budete schopni být už v 11 hodin na nohou, neměli byste si nechat ujít debatu v Respektu stanu. O trendech v současné videoreklamě se pobaví zástupci několika komunikačních agentur, pro něž je natáčení videí denním chlebem. Ta se sice povětšinou nedostanou do kin, přesto je známe lépe než obdivované Godardovy experimenty. Dozvíte se i to, jak vlastně reklamy vznikají a co všechno jejich příprava obnáší.

POETIKA NA PLAKÁTU

Máte rádi francouzskou novou vlnu? A plakáty? Jestli jste dvakrát odpověděli ano, dorazte v 15:00 do foyer kina Hvězda. Výstava, kterou odstartuje dnešní vernisáž, představí bohatou sbírku z kolekce Terryho ponožky, k vidění budou české reklamní interpretace klasik jako *U konce s dechem* (1960), *Bláznivý Petříček* (1965) nebo *Hirošima, má láska* (1959).

CO TA FAMU?

FAMU je téma, obzvlášť letošní Filmovky. O jejích porodních bolestech v 50. letech se můžete dozvědět v 15:30 v Klubu kultury 2. Přednášet bude Petr Bednařík, vědecký mág československé televizní zábavy. Kdo zná jeho přednášky třeba z FSV, ví, že o žádnou nudnou školní hodinu rozhodně nepůjde.

Soutěž

Dnešní soutěž nemůže patřit nikomu jinému než Hynku Bočanovi, na pohádku *S čerty nejsou žerty* (1984) se ale ptát nebudeme. To je pro ořezávkátka! Takže se ptáme: v jakém jeho filmu zpívá Karel Gott píseň o mléce?

Odpovědi posílejte na email filmoveлисты@lfs.cz. Jeden z vás získá balíček od Filmovky a knihu Všichni mají pravdu od Paola Sorrentina.

Srdcovka Jana Jílka

Rok 2010. Tsunami rumunské nové vlny se už převalilo, ale artové rumunské filmy jsou na světových festivalech stále vyvažovány zlatem. Divadelní hra Andreey Văleanové, scénář Cătălina Mitulesca, režie Florina Șerbanu. Ostré téma rumunských pastáků. V hlavních rolích neherci a delikventi. Výsledkem je nesmlouvavý film, který zbořil Berli-

nale a následně světový festivalový okruh. V rámci Fokusu: Rumunsko na LFŠ 2011 jsme film *Když chci, tak písknu* (2010) z finančních důvodů museli oželeť, svůj dluh splácíme právě dnes... Bucurați-vă de ea!

Jan Jílek je hlavní dramaturg LFŠ.

NEVĚŘ FAKE NEWS

Každý o nich slyšel, málokdo je pozná. Fake news. Tohle ošklivé slovo si do úst vezme leckdo, na Filmovce vám ale předáme tajný návod na to, jak třeba poznat zfalšované video, fotku nebo zprávu a navíc jak efektivně šířit o fake news osvětu. Radit bude poslanec a starosta Uherského Hradiště Stanislav Blaha a autorka Nejlepší knihy o fake news!!! Kateřina Křivánková. V 16:30 v Respektu Stanu.

KAMERA, AKCE, LEKCE!

Před deseti lety se Christian Berger zapsal do paměti festivalových návštěvníků díky fascinující ukázce svého systému svícení Cine Reflect. Dekáda utekla a rakouský kameraman je zpět na místě činu. V rámci své Lekce filmu rozebere, jak se tento unikátní systém za poslední roky vyvinul, a především pohovoří o nezměnitelném vizuálním stylu, jenž společně s Michaellem Hanekem vytvořili. Tak se nezapomeňte zastavit v Klubu kultury 2 v 17:30.

JAK NA VR?

Reduta VR kino a Reduta VR exhibice jsou otevřené od pondělí až do příští soboty vždy od 10:00 do 19:00. Filmy se rezervují na místě. Zabořovat si je můžete kdykoli, ale jen na aktuální a následující den. V brýlích jsou nahraná jednotlivá pásma a je na vás, která si vyberete. Ale pozor, nemají české titulky. Dnešní a nedělní speciální projekce ve Věznici Uherské Hradiště jsou už bohužel plné, zkuste ale přijít, třeba někdo z přihlášených nedorazí.

Mix

VELKÝ FRANCOUZSKÝ PŘÍBĚH

Dnešním tématem je francouzská nová vlna a my jsme z její poetičnosti utkali jeden univerzální příběh o všeobjímajícím lidství. Čtete:

Donchuáni se vydali na výlet do Paříže s vidinou setkání se starými známými, kteří by je doprovodili na velký tah balit holky. Už od začátku se jejich plány začaly hroutit, Truffaut je odmítl s výkřikem: „Nikdo mne nemá rád!“, Godard byl U konce s dechem. Alespoň Krásný Serge se přidal a navrhl ochutnat nějaké Laskominy před návštěvou tanečnice jménem Lola. Ani to se ale nakonec nepodařilo, cestu jim zkřížila podivná sekta tvrdící: „Paříž patří nám!“, načež díky hvězdné konstelaci Znamení lva zahájili okultní rituál, který dokonala Cléo od pěti do sedmi. A satan byl pánem plesu. Donchuáni zahájili rychlý ústup. „Kam ale půjdeme?“ zeptal se jeden z nich. „Hirošima, má láska...“, hlesl zlým kouzlem již omámený Serge. „Hirošima? Proč ne,“ opáčili a zvolali: „Sbohem, Filipíně!“ a vydali se vstříc Lásce u moře.

20

Stahujte oficiální
mobilní aplikaci
Letní filmová
škola 2019

→ ANDROID

oficiální hashtag: #lfs2019

- f letnífilmovaskola
- @lfskola
- Letní filmová škola
- Uherské Hradiště

→ iOS

Na LFŠ mobilně

Břehy francouzské nové vlny

Je rok 1958 a premiéru má první celovečerní film Clauda Chabrola *Krásný Serge*. Navzdory nízkému rozpočtu a absenci hereckých hvězd sklízí úspěch. O rok později se zase objevuje modernistický snímek Alaina Resnaisa *Hirošima, má láska* (1959) a porotu v Cannes zaujme intimní debut Françoise Truffauta *Nikdo mne nemá rád* (1959), kterému udělí cenu za režii. Ve Francii se rodí proud, který bude zanedlouho označen jako nová vlna a bude mít vliv na filmaře po celém světě.

Nepřichází ale z čista jasna. Jména mnohých režisérů k němu řazených, byť debutantů, také kulturně založená veřejnost zná. Pamatuje si totiž jejich články, které vycházely v průběhu 50. let v různých periodikách zabývajících se filmem, z nichž patrně nejznámější je dodnes vycházející *Cahiers du Cinéma*. Do něj přispívali právě Truffaut s Chabrolem, ale i Jean-Luc Godard, Eric Rohmer či Jacques Rivette. Na jejich stránkách postulovali své názory a pohledy na film, které následně promítli do vlastní tvorby. Ta je kromě nesporné ukázky jejich talentu i odrazem doby svého vzniku.

Již v 50. letech totiž došlo ke společenským změnám, jejichž důsledkem byly události následující bouřlivé dekády. Prudký nárůst porodnosti po druhé světové válce a univerzitní vzdělanost nové generace vedly veřejnost k zájmu o mládež – příznačně jde i o dobu, kdy ve Spojených státech amerických vzniklo slovo „teenager“. Ve Francii byla tato generace, v leccems podobná mladým Američanům té doby, nazvána novou vlnou. Se světem filmu se tento termín pevně spojil v roce 1959. Nešlo však o aluzi náhodnou, jistý druh generační vzpoury byl minimálně z části tím, co postoje výše zmíněných režisérů charakterizovalo. Odmítli dominantní část soudobé francouzské tvorby, inspirovali se v postupech italského neorealismu a koncem dekády představili své první celovečerní filmy.

Natáčeny byly s nízkými rozpočty, často s neherci či herci neznámými, zato za pomoci nejnovějších technologií, které mladým režisérům umožnily filmovat v exteriérech a za horších světelných podmínek než dříve. Svým mladistvým duchem a moderním pojetím (které se projevovalo porušováním dosavadních konvencí) jako skutečná vlna zasáhly celý (kulturní) svět. Ani ne třicetiletí autoři se dočkali věhlasu doma i v zahraničí a postupem času se ikonami stali i zprvu neznámí herci jako Jean-Pierre Léaud, Anna Karina či Jean-Paul Belmondo. Právě postava mladého floutka s cigaretou v koutku úst, kterou v Godardově anarchisticky nastříhaném *U konce s dechem* (1960) Belmondo ztvárňuje, je

pro mnoho diváků symbolem francouzské kinematografie počátku 60. let.

Francouzská nová vlna má ale i svou druhou tvář, jejímiž představiteli jsou tzv. tvůrci levého břehu, některými dobovými kritiky též označováni jako „nouvelle vague 2“ (druhá nová vlna). Ti, na rozdíl od filmařů sdružených prací pro *Cahier du Cinéma*, za sebou neměli minulost vášnivých filmových kritiků a teoretiků, ale k filmu se dostali přes jiná umělecká odvětví, s nimiž později experimentovali a nechávali je svou filmovou tvorbou prostupovat. Nezřídka natáčeli i dokumenty a svůj první celovečerní film navíc často vytvořili ještě před rokem 1958, od kterého nástup nové vlny tradičně datujeme. V době její existence ale stejně jako jejich kolegové, s nimiž se také dobře znali, natáčeli tematicky i formálně odvážná, modernistická díla. Takové jsou snímky Alaina Resnaisa experimentující s vyprávěním nebo mnohovrstevnatá *Cléo od pěti do sedmi* (1962) Agnès Vardové. Není tedy žádný důvod nevnímat je jako filmaře nové vlny. O rozmanité povaze novovlnných filmů obecně se ostatně můžete přesvědčit i zhlédnutím Rohmerova starosvětsky vyprávěného, leč působivého *Znamení lva* (1959) či Rivettova filmového labyrintu *Paříž patří nám* (1961).

Cléo od pěti do sedmi [režie: Agnès Vardová, 1962]

Přístup do Infobanky ČTK pro účastníky Letní filmové školy

Jméno: LFS
Heslo: 45.filmovka
Platnost přístupu: 26. 7. – 3. 8. 2019
Maximální počet přístupů najednou: 50

Rozšiřování rozhledu

Přestože se francouzská nová vlna ukázala jako nesmírně vlivný fenomén, její odkaz v očích většiny diváků přežívá s několika všeobecně známými tituly. Na letošní LFS ale máte šanci zhlédnout filmy, které s časem trochu zapadly a nejsou běžně dostupné. Zároveň se můžete seznámit s prameny autorské tvorby části režisérů v podobě jejich krátkometrážních děl, jimiž jsou doplněny některé projekce těch celovečerních. Kromě témat, kterými se budou zabývat a filmového stylu, který jim bude vlastní, odhalují i přátelské vztahy a známosti mezi jednotlivými tvůrci, kolegiální spolupráci, pro novou vlnu charakteristickou. *Veroniku a jejího lajdačka* (1958) produkovala společnost Clauda Chabrola AJYM, v *Ovčáckém matu* (1956) si zase mnohé osobnosti spojené s budoucí novou vlnou zahráli. Svůj rozhled ještě rozšíříte návštěvou projekcí nepříliš známých snímků, za nimiž však stále stojí známá jména jako je dlouholetý šéfredaktor *Cahier du Cinéma* Jacques-Doniol Valcroze či dosud produktivní francouzský režisér Jean-Pierre Mocky.

Hynek Bočan: Dřív byla cenzura politická, dnes vládní cenzura peněz

Foto: Kateřina Barvířová

Hlavní host letošního festivalu, Hynek Bočan, nepotřebuje úvod, ale vlastně skoro ani otázky. Jako kdybychom navázali na nějaký předešlý imaginární rozhovor. Připojte se.

Vláda Menšík si v životě nestěžoval. Já s ním točil *Partu híc* (1976), kde hrál jednoho z horníků. Řekl mi: „Hynku, já ale nemůžu sfárat. Jakmile sfárám do dolu, mám astmatickej záchvat.“ Tak jsem se zeptal: „A jak mám natočit, že rubete to uhlí?“ Dál ale prosil: „Tak mě aspoň vynechte, když budete točit jízdu v kleci.“ Když přišel den, kdy měl sfárat, jel dolů a za ním stál po celou dobu doktor s kyslíkovou bombou a injekcema. Vláda dole udělal deset kroků, dostal astmatickej záchvat, dali mu kyslík a injekci. Ke stroji to bylo kilometr a půl, a tak řekl, že tam nedojde. Horníci, který ho stejně jako všichni milovali, ho poslali transportérem na konec jámy, kam se vozí uhlí a vyvezli ho nahoru, kde jsme pak točili.

Jak se vám točilo se skutečnými horníky?

Když jede horník dolů, neví, jestli pojede taky nahoru. Jsou to lidi, který si váží vlastní práce, ale i sami sebe. Když je někdo takhle dostatečně sebevědomý, reaguje velmi racionálně. Nic pro něj není problém. Dohoda proto byla naprosto skvělá. Bez rozpaků a ostychu.

Jaký máte vztah k mléku?

Já mlíko nepiju. Karel Gott, kterej tam měl mimochodem mlíko vypít, taky ne. „Karle, musíte, protože to je ten příběh,“ vysvětloval jsem mu. Jakkoliv byl film naivní, tak byl o tom mléce. „Jednou, a pak už nikdy,“ souhlasil nakonec. Vypil dvě deci.

A co pijete vy? Mám pocit, že to dobře charakterizuje člověka.

Jsem piják čaje. K snídani vypiju půl litru. Černej čaj. V hotelu mi dneska řekli, že černej čaj nemaj, což se mi stalo poprvé v životě. Dal jsem si jablečnej mošt, zelený čaj, kafe, prostě všechny věci, který normálně nepiju. Mezitím přišla paní a přinesla mi dva sáčky černýho čaje.

S filmem jste začínal na FAMU a letos máme na festivalu sekci FAMU History 1. Co vám FAMU dala a vzala?

Nevzala mi nic. Dokonce bych řekl, že ani žádný iluze. Studia na FAMU jsou něco naprosto úžasnýho. Žádná chemie, žádná matematika. Když

jako jó nemůžete přijít, tak prostě nepřijdete. Na seminářích o filmech jsme se se spolužákem hlásili jenom u těch, který jsme neviděli. Potom jsme o nich hrdě mluvili a bavili se tím.

Zní to jako z příručky „Jak mluvit o knihách, které jsme nečetli“.

Ano. Hrozně nás to bavilo. Každý den jsme viděli tři až čtyři filmy. Co víc si můžete přát? Na scénaristiku jsme třeba měli Milana Kunderu. „Co tady budem sedět ve třídě? Půjdem naproti do vinárny,“ říkal. Ptali jsme se ho, co tam budeme pít, že jsme studenti. „Když vás zvu, tak to platím,“ odpovídal. Zaplatil každému decku a přednášel. Byla to na tu dobu škola, kde bylo relativně hodně svobody, a to taky souvisí s tím, co jsem se tam naučil. Samozřejmě řemeslo, bez toho to nejde. Talent se tam ale naučit nedá. Problém současné doby je v tom, že teď o všem rozhodnou prachy. Předtím bylo všechno státní a byli jsme posuzováni podle toho, jestli lidi choděj, nebo nechoděj. Nebylo to ale zničující. Když dneska někdo natočí film, na kterej přijde málo lidí, zničující to je. Už vám nikdy nikdo prachy nedá. Předtím byla cenzura politická, teď funguje cenzura peněz. Na těch současných filmech je často vidět, že čerpaj z peněz někoho, Vznikaj tak nejmenované komedie, přičemž vím, že lidi, kteří je točí, mají talent.

Některé z vašich filmů jsou černobílé, což je trend, který se teď vrací. Historický film *Čest a sláva* (1968) i *Pasták* (1968) jsou obsahově diametrálně odlišné. Proč jste pro ně zvolil černobílou?

Co se týče *Pastáku*, byl to protest proti režimu. Velmi krutý černej film. K tomu černobílej materiál fungoval dobře. Kamera byla pořád v pohybu, což přineslo docela dobrou dokumentární charakter. Když jsme připravovali *Čest a slávu* a hledali způsob, jak příběh zobrazit, dali jsme si heslo „Hollar v grafice“. Grafika je černobílá a divák si to neuvědomuje. A není tam jedinej pohyb kamery. Celou dobu se nepohne.

Prý jste se toužil dostat na festival do Benátek. Přestože jste právě s filmem *Čest a sláva* vyhrál cenu pro nejlepší zahraniční film, nevyšlo to. Povedlo se vám festival navštívit později?

Ne, nikdy. V roce 1969 jsem dostal 5 let dištanc. Nesměl jsem dělat vůbec nic, a pak jsem musel udělat takovej ten odpustkověj film. To nebylo do Benátek. Předchozí výhra byla šance, která odezněla. Já toho nelituju, nemá to cenu. Když skončil *Bumerang* (1996) v kině v Příbrami a sedělo tam 200 muklů, bylo úplně ticho a já se lekl: „Jéžišmarja, ono se jim to nelíbilo.“ Uběhla pro mě pocitově hodina, ale bylo to nějakých 15–20 vteřin. Pak začali tleskat. To jsou pro mě Benátky. Ocenění od lidí, který to zažili a řeknou: „Takhle to bylo.“

Jak zní města: Kakofonie souladu s electrem, hardcorem i kvartetem

Berlin: Symfonie velkoměsta [režie: Walther Ruttmann, 1927]

Města jsou fascinujícím a neustále se měnícím organismem. Toho si všímají také filmaři: z neutuchajícího pohybu, dynamiky života v ulicích, světla a stínů odrážejících se na budovách a výlohách vznikl celý žánr takzvané městské symfonie. Ta si nevšímá pouze nablýskaných bulvárů a monumentální architektury, ale třeba také dřiny dělníků a živoření ve slumech. Městské symfonie jsou ze své podstaty velmi rytmické, právě proto byly také vybrány do letošní a zároveň každý rok velmi vyhledávané sekce Němých filmů s živou hudbou.

Městská symfonie je neobvyklým žánrem, který je spojený téměř výhradně s dvacátými lety minulého století. Nenajdeme v ní narativní linku, žádné postavy ani zápletku. Hlavním hrdinou či hrdinkou je město, které se stává projekčním plátnem experimentů a avantgardních filmových postupů. Někdy bývá v modernistickém duchu oslavováno jako zázrak techniky a stavitelství, jindy bývá zobrazována jeho dekadence a ubohost městského života. Občas se zase oba přístupy kombinují. Využívají se tak kamerové triky a střihy, které zdůrazňují tvary budov a pohyby davů nebo vlaků, oblíbeným výrazovým prostředkem je pak juxtapozice, která vypichuje kontrasty nebo naopak podobnosti. Městské symfonie si řada z nás spojí s Berlínem. Tato tepající metropole ve dvacátých letech poskytovala nekonečné množství inspirace, věnuje se jí také možná nejznámější film žánru: *Berlín*,

symfonie velkoměsta (1927). Vynechán nemohl být ani New York, který k podobným vyjádřením svojí architekturou přímo svádí.

Podíváme se ale i do jiných, méně tradičních míst: třeba ve snímku Jeana Viga *Na slovíčko, Nizzo* (1930), který kriticky staví do protikladu relaxaci turistů v zámožném středomořském letovisku a každodenní život námezdních pracovníků. Zajímavým příspěvkem je krátký film *Machi* (1930), který ukazuje Tokio po ničivém zemětřesení. Zároveň je stejně jako *Na slovíčko, Nizzo* zařazený do pásma s názvem Francouzské symfonie. Stranou nesmí zůstat ani sovětská tvorba: například dodnes přitažlivá experimentální esej *Muž s kinoaparátem*

(1929) Dziga Vertova, která obsahuje scény z ulic Moskvy, Oděsy a Kyjeva.

Co se týče hudby, i letos si můžeme vychutnat promyšlenou dramaturgii. Žánrové rozpětí je přitom značné. Například nejznámější opus o Berlíně od Walthera Ruttmanna podkreslí klasické Bennewitzovo kvarteto, o hudbu k francouzským symfoniím se postarají Ondřej Lasák a Mojmir Měchura z pražských kolektivů Genot Centre a Wrong. Poté přitvrdíme: pásmo *Dynamika velkoměsta* si můžeme užít s emocionovými Esazlesy a pětici snímků z New Yorku nás provedou liberečtí (post)hardcoroví magové Drom. Je na co se těšit.

Adéla Zicháčková

VR není jen máchání mečem

S dramaturgem LFŠ a programovým ředitelem festivalu Jeden svět Ondřejem Moravcem o virtuální realitě, hororech a queer identitách.

Na co se můžeme letos na Filmovce těšit?

Nabízíme 3 pohledy na virtuální realitu a každý je trochu jiný. První jsou takzvané site specific projekce v místní věznici. Tenhle přístup je zajímavý tím, že divák ještě předtím, než vstoupí do virtuálního světa, prožívá jakousi „preimerzi“. Proto jsme chtěli vybrat zajímavé místo, které samo o sobě vyvolá silnou emoci. Prožitek je posílen tím, že si divák prožije zážitek vězně. Je to věc, kterou jsem ještě na žádném festivalu neviděl, takže jsem sám zvědavý, jak bude publikum reagovat.

Co další dvě části?

Obě budou probíhat v Redutě. První je virtuální realita interaktivní, která má blíž k počítačovým hrám a ve které je imerze silnější, protože dává člověku možnost něco skutečně vytvořit. Máme tam třeba projekt, ve kterém si může člověk ukládat své myšlenky. Je to taková relaxační interaktivní

zpovědnice. Také tam máme projekt, ve kterém musí divák křičet a rozbíjet stereotypy o ženství. Poslední větev programu pak představuje virtuální realita, která má nejbližší k filmu, tedy klasická 360stupňová videa.

Proč jste se rozhodli pro tuto koncepci?

Zajímá nás, jak diváci takhle jednotlivé typy virtuální reality vnímají. Z vědeckého hlediska je to zatím docela neprozkoumané. Proto budeme dělat výzkum, který se pokusí všechny fenomény našeho vnímání virtuální reality zachytit. Já pak budu mít na Filmovce přednášku o tom, jak fungují hororové hry pro virtuální realitu. Budu mluvit o studiích, které se ptají, proč lidi tak baví se bát a jestli virtuální realita přináší do tohoto zážitku něco nového. Taky budu přednášet o možnostech queer zakoušení identit, vlastně takového bezpečného ale velmi imerzivního dragu. To všechno už dneska virtuální realita dokáže.

Co se tedy teď ve světě VR děje?

Pokud se podíváme na herní průmysl, najdeme tam vysloveně „hrátky“. Z Beat Saberu se třeba stala nejprodávanější hra roku, přitom jde „jen“

o máchání mečem. Ve VR se samozřejmě objevují i klasické hry, třeba *Resident Evil*, je to ale spíš výjimka. Hernímu světu pořád dominují jednoduché VR projekty. Mnohem důležitější je ale ta druhá sféra, která je zaměřená na umění. Na Filmovce tak chceme ukázat, že VR nejsou jen hříčky, ale že v ní vznikají hodně zajímavé artové projekty. Hodně se teď třeba zkoumá, jak se dá skutečný lidský hlas a taky konkrétní lidský příběh zapojit do vyprávění, který ten projekt nabízí.

Tereza Krobová

Čest a sláva
→ Reduta 1, 11:30

Neprávem opomíjený klenot, nihilistická a brutálně kritická sonda do české povahy. *Čest a sláva* je naprosto nekompromisní, navíc osvobozuje třicetiletou válku z nudné sterility hodin dějepisu. Mluví se tu sprostě a dekonstruuje se klasické obrozenecké mýty o poetičnosti doby, není proto divu, že se tahle alegorie na současnost (tedy rok 1968) mohla promítat až po revoluci. Opominete-li lehkou proklamativnost, je to prostě od začátku do konce dechberoucí, byť se nejedná o úplně příjemné a jednoduché pokoukání. Jasně, chválit Hrušínského je trochu nuda, ten by zazářil i v reklamě na penzijní připojištění, ale stejně se prostě neubráníte dojmům, že ten chlap byl bůh. Historický a velmi naturalistický realismus.

Tento film doporučuje
Tereza Krobová

71 fragmentů chronologie náhody
→ Slovácké divadlo, 14:30

Za účasti Hanekeho kameramana Christiana Bergera si mohou fanoušci moderní misantropie pomlaskat nad dalším nekompromisním vyobrazením našeho marného pachtění. Nezapamatovatelné pojmenovaný snímek zakončuje Hanekeho trilogii a i napotřetí se dočkáme nepříjemného hlazení proti srsti. Zdánlivě nesouvisějící výjevy ze života rakouské společnosti raných devadesátek nám i dnes dají dostatek podnětů k zamyšlení. Náročnější divák propadne jak Bergerově dotěrné kameře, zdůrazňující zdánlivě banální všednosti, tak i Hanekeho vizi, jež pomocí výpustek a nevyřčenosti skládá mozaiku konce 20. století. A kdo se nechce vrtat v umění, může hledat první malou roličku Sebastiana Stana (budoucí Winter Soldier z Avengerů).

Tento film doporučuje
Mojmír Sedláček

Byl jsem mladistvým intelektuálem
→ Letní kino Smetanovy sady, 23:30

Českem obchází strašidlo. Strašidlo intelektuálsství. A ten, kdo se jím nakazí, se propadne do temných hlubin mezi knihy německých klasických filozofů a francouzských existencialistů. Nikdy nevíte, zda zákeřný intelektuál neseď třeba hned vedle vás v parku na lavičce nebo třeba v kině. Naštěstí existuje protilék ve formě popmusic a televizních akčňáků. A možná přijde i nečekaný superhrdina. Tento devadesátkový klenot krvavě a s perfektními gore efekty zhmoťuje odvěký boj mezi konzumenty komerční tvorby a milovníky sofistikovaného umění, a zároveň je parodií i poctou všem béčkovým hororům.

Tento film doporučuje
Adéla Zicháčková

Lola
→ Slovácké divadlo, 23:30

Seznamte se s kabaretní tanečnicí Lolou, ztělesněnou v té době ani ne třicetiletou Anouk Aiméeovou, která je známá především díky hereckým rolím v opusech Federica Felliniho *Sladký život* (1960) a *Osm a půl* (1963). Jakkoli méně proslulý, ani debut Jacquese Demyho pojmenovaný přezdívkou hlavní hrdinky by neměl uniknout vaší pozornosti. Vždyť jde o výsledek spolupráce několika talentovaných umělců. Ladné vedení kamery zajistil Raoul Coutard. A o hudbu se zasloužil v té době začínající a dnes již legendární skladatel Michel Legrand. Součástí vycizelované formy je i promyšlená struktura daná scénářem, jehož autorem není nikdo jiný než (v duchu novovlnných požadavků) sám Demy.

Tento film doporučuje
Jan Bergl

Závrať
→ Kino Hvězda, 23:30

Tak zásadní střipek (nejen) queer cinema, že ho prostě nemůžete nevidět. Zároveň ale bez otravně kultovního statusu must see filmu. Dva mladíci, vražda, capoteovská chladnokrevnost. V podstatě „standardní“ skutečná událost, která v sobě ale nese až erotizující, voyeurickou lákavost, byla před *Závratí* (1991) zfilmovaná už dvakrát. Hitchcock v *Provazu* (1948) a Fleischer v *Nutkání* (1959) ale nějak zapomněli dodat, že mladí sexy vraždové byli gayové. To poprvé zdůraznil až Tom Kalin, a nikoli jen jako bizarní spektakl (něco jako „a ten vrah si dělá z kůže obětí stínítka“). Vypadá to jako film pro pamětníky, dokonce je to i černobílé, zároveň ale sociálně-kritický obraz patologičnosti vztahů drásá srdce. Mickey a Mallory Knoxovi queer světa.

Tento film doporučuje
Tereza Krobová

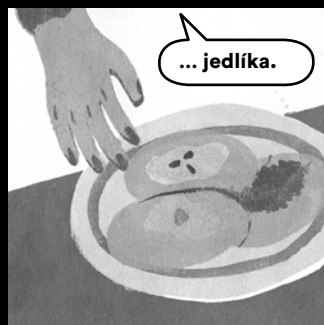
Mňága - Happy End
→ Letní kino Smetanovy sady, 23:50

Ach ty pseudodokumenty, ach ty devadesátky. Obojí symbolizuje pole, kde se zdá být všechno možné, zvláště když se scenárista předává LSD a začne psát básně. Svobodou žánru a doby Petr Zelenka zastřešuje i tento fiktivní dokument o skutečné hudební skupině. Skupina je v dokumentu popsána jako jakýsi frankensteinovský experiment, který má vyplnit díru na českém trhu. „Myslím, že tu chyběla výpověď takových těch nejobyčejnějších kluků, takových trochu zpomalených, né moc hezkých bloumů, hodných, důvěryhodných. Chyběla tady generační výpověď,“ charakterizuje Mňágu hudební publicista Jiří Černý. Jedna z legend české scény v jiném světle se zdá být taky noční nutností.

Tento film doporučuje
Alice Krajčirová

dopito

Adéla Zicháčková

Zevling friendly

„Já viděla dnes už pět filmů, třetí mi hlava a vlastně si nepamatuji pořádně ani jeden,“ svěřila se mi před lety na Filmovce jedna známá. A to byly teprve čtyři hodiny odpoledne. Jiní kamarádi na to šli úplně jinak, a to sice velmi pozvolna. Proseděli celé dny na terase kavárny, s kafem a v pozdějších hodinách s vínem, a na film se vykopali pouze velmi, ale velmi zřídka.

Tyto epizody mě dovedly k přemýšlení nad tím, jaký je vlastně optimální počet filmů, které člověk na Filmovce za den může zvládnout. V redakci jsme dospěli k číslu tři. Tři snímky diváka či divačku nezahltí a zároveň nemá pocit, že by svůj čas na festivalu jen bohapustě proflákal/a.

A co dělat s časem mezi projekcemi? Díky tomu, že se centrum dění Filmovky nachází uprostřed krásného zeleného parku, je extrémně zevling friendly. Stín pod vzrostlými stromy přímo láká k tomu, abyste se mezi projekcemi vyvalili na trávniku a probírali teoretická východiska právě zhlédnutých děl nebo prostě jen pili pivo a jedli zmrzku. V tomhle je vlastně unikátní: například Karlovy Vary jsou obvykle příliš posh na to, abyste tam jen tak leželi na zemi, a Jihlava, vzhledem k tomu, že konec října je na Vysočině opravdu studený, sedánkům pod širým nebem taky moc nepřeje.

Máme prostě a jednoduše štěstí. Já také ostatně tento fejton dopisuji pohodlně usazená v hamace poblíž party stánu. Tak si ten zevling užijte.

Koprodukovali jsme

70 českých filmů

14 let

dodáváme energii
českému filmu

innogy

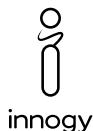

innogy.cz
innogykarta.cz

Pořadatel

Hlavní partneri

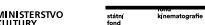
Partneri sekce
Virtuální
realita

Partneri
industrií
programu

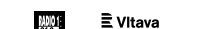
Finanční
podpora

Partner
filmového
workshopu

Hlavní
mediální
partneri

Mediální
partneri

Spolupráce

So
27
07

Saturday

	čas time	místo place	název title	sekc section	lektor/host lecturer/guest	délka length	země country	rok year	English friendly	věk age	strana page
x	8:30	Kino Hvězda	Další den života	S	Petr Vlček	82	Polsko, Španělsko, Německo, Belgie, Maďarsko	2018			126
x	8:30	Slovácké divadlo	Mé soukromé Idaho	S	Eva Chlumská	104	USA	1991	x	15+	119
x	9:00	Klub kultury 1	Dovlatov	Ho	Kamila Dolotina	126	Rus., Pol., Srbsko	2018	x	15+	152
x	9:00	Reduta 1	Detektivní příběh	Hi	Michael Málek	103	USA	1951	x		100
x	9:30	Sportovní hala	Jaroslav Kučera Zblízka	C	Jaroslav Sedláček	65	Česká republika	2019	x		141
	9:30	Klub kultury 2	CinEd uvádí: Seminář filmové výchovy	OP	host: Cătălin Mitulescu	180			x		178
	10:00	Dětský/herní stan	Výroba bubnů a společné africké bubnování	DP		60					198
	11:00	Dětský/herní stan	Dílna výroby svíček ze včelího vosku	DP		60					198
x	11:00	Věznice Uherské Hradiště	Brave New VR Worlds: Nekonečná samotka	S		60			x		130
x	11:00	Kino Hvězda	Nikdo nic neví	C	Jan Šulc	70	Československo	1947			138
	11:00	Respekt stan	Trendy v současné reklamě: Jak vznikají videa, která hýbou společností	PR	host: Miky Karas, Klára Králíčková,	90					190
x	11:00	Slovácké divadlo	Ovčácký mat	Hi		28	Francie	1956			103
x	11:00	Slovácké divadlo	Krásný Serge	Hi	Michel Marie	98	Francie	1958		15+	103
x	11:30	Klub kultury 1	Na střeše	C	host: Jiří Mádl	97	ČR, Slovensko	2019	x		141
x	11:30	Reduta 1	Čest a sláva	Ho	host: Hynek Bočan	86	Československo	1968			150
x	11:30	Kino Mír	RSVP	S		23	Kanada	1992	x		119
x	11:30	Kino Mír	Pátrání po Langstonovi	S	Jan Jílek	45	Velká Británie	1989	x	15+	119
x	12:00	Sportovní hala	Továrník Dodsworth	Hi	Michael Málek	101	USA	1936	x		100
	12:00	Stan ČT	Cesta ke svobodě – rok 1989 v Archivu ČT	PC	host: Jakub Adamus,	90					186
x	13:00	Věznice Uherské Hradiště	Brave New VR Worlds: Nekonečná samotka	S		60			x		130
	13:30	Klub kultury 2	Kulturní revoluce a ukrajinská filmová avantgarda 1920–1930	OP	host: Stanislav Menzelevskij host: Michaela Lovecká, Michal Orsava	60		2019	x		178
	14:00	Respekt stan	Filmové triky v obýváku	PR		90					190
	14:00	Stan ČT	Československá televize a sametová revoluce	PC	host: Daniel Růžička	90					186
	14:00	Dětský/herní stan	Divadelní představení: O Josefíně včelce a její křehké dušence	DP		60					198
x	14:30	Slovácké divadlo	71 fragmentů chronologie náhody	S	host: Christian Berger	99	Rak., Německo	1994	x		116
x	14:30	Kino Hvězda	Město miliónů (hudba: Misty Picture)	Hi	D. Čeněk, V. Palák	80	Německo	1925	x		109
x	15:00	Věznice Uherské Hradiště	Brave New VR Worlds: Nekonečná samotka	S		60			x		130
x	15:00	Klub kultury 1	Když chci, tak písknu	Ho	host: Catalin Mitulescu	94	Rum., Švédsko	2010		15+	157
	15:00	Foyer kina Hvězda	Francouzská nová vlna v československém a polském plakátu	DP		30					210
	15:15	Dětský/herní stan	Boomwhackers – barevné hraní v rytmu	DP		120					198
x	15:30	Sportovní hala	První akční hrdina	C	host: J. Haluza, J. Mádl	30	Česká republika	2019	x	15+	141
x	15:30	Reduta 1	Zatykač (hudba: Vagonovožatí)	PS	Stanislav Menzelevskij	81	SSSR	1926			166
	15:30	Klub kultury 2	Počátky FAMU	OP	host: Petr Bednařík	90		2019			178
x	15:30	Kino Mír	Přesvědčení	Hi	Michael Málek	140	USA	1956	x		100
	16:00	Stan ČT	Jak začínali a jak se to dělalo	PC	host: Milan Kruml	90					186
	16:30	Respekt stan	Už TGM říkal: „Nevěřte všemu, co vidíte na internetu!“	PR	host: Stanislav Blaha, Kateřina Křivánková Jan Jendřejek	90					190
x	17:00	Kino Hvězda	Bílý autobus	C		41	Velká Británie	1967	x		136
x	17:00	Věznice Uherské Hradiště	Brave New VR Worlds: Nekonečná samotka	S		60			x		130
x	17:30	Dětský/herní stan	Večerníčky pro pěkný večer: To nejlepší ze starých Večerníčků	DP		45					198
	17:30	Div./lit. stan	Petr Hruška	DP		90					207
x	17:30	Klub kultury 1	Doufám, že příště umřeš ;)	S	Géza Csakvári	102	Maďarsko	2018	x	15+	127
x	17:30	Slovácké divadlo	Lúžří	S	Kamila Dolotina	97	Bulharsko	2015	x		122
	17:30	Klub kultury 2	Lekce filmu podle Christiana Bergera	OP	host: Christian Berger	120		2019			178
x	17:30	Reduta 1	50. léta: Dětský film a komedie	C	Jan Jendřejek	116	Československo				140
x	18:00	Sportovní hala	Ostrým nožem	C	Jaroslav Sedláček	89	Slovensko, ČR	2019		15+	142
	19:00	Kino Hvězda	Slavnostní zahájení			30					
	19:15	Div./lit. stan	Jaromír Typlt	DP		90					207
x	19:30	Kino Hvězda	Bumerang	Ho	host: Hynek Bočan	94	Česká republika	1996		15+	150
	20:00	Stan ČT	Videostop	PC		90					186
	20:00	Dět./herní stan	Chytrý kvíz	DP		180					205
x	20:30	Slovácké divadlo	Na Větrné hůrce	Hi	Iva Hejličková host: Jiří Mádl, Elizaveta Maximová, Veronika Finková host: Lech Majewski, Adam Sikora	103	USA	1939	x		101
x	21:00	Klub kultury 1	Hra	C		93	ČR, Francie, Chile, Jižní Korea	2019		15+	142
x	21:00	Reduta 1	Wojaczek	Ho		90	Polsko	1999	x		156
	21:00	innogy letní kino Masarykovo nám.	Monkey Business	DP		90					206
x	21:00	Slovácká buda	Cimbálová muzika s primášem Markem Pavlicou	DP		90					214
x	21:30	Respekt stan	Planet Dark: Zvířátka 2	PR		90					190
x	21:30	Letní kino Smetanovy sady	Postel	L		90	Česká republika, SRN	1998	x		170
x	21:30	Sportovní hala	17 minut zpoždění	Ho		10	Rumunsko	2002	x		157
x	21:30	Sportovní hala	Loverboy	Ho	host: Catalin Mitulescu	99	Rumunsko, Švédsko, Srbsko	2011		15+	158
x	22:00	Div./lit. stan	LFŠ invites Herna	DP		300					
x	23:00	innogy letní kino Masarykovo nám.	Maratón studentských filmů 2019	C		240	Česká republika				146
	23:23	Klub Mír	DJs Ghándi + Redcliff (Acidelika, Spiritual Sound System / Praha)	DP		240					212
	23:30	Respekt stan	Noční poslech s Vitavou: Virtuální realita pro vaše uši I.	PR		45					191
x	23:30	Slovácké divadlo	Lola	Hi	Michel Marie	90	Francie, Itálie	1961	x	15+	104
x	23:30	Kino Hvězda	Závrať	S	Eva Chlumská	94	USA	1991	x	15+	120
x	23:30	Reduta 1	Skrz naskrz	Hi	Jaromír Blažejovský	70	Polsko	1973		18+	111
x	23:30	Letní kino Smetanovy sady	Byl jsem mladistvým intelektuálem	L		17	Česká republika	1999			170
x	23:30	Letní kino Smetanovy sady	Mňága – Happy End	L		62	Česká republika	1996			171
x	23:59	Sportovní hala	Noc, kdy Evelyn vstala z hrobu	S	Aleš Říman	103	Itálie	1971	x	15+	132

A
AČFK uvádíC
Česko/
SlovenskoDP
Doprovodný
programHi
HistorieHo
HostéL
Letní kinoPC
Program České
televizePR
Program
RespektuS
Současnost

Veškerý program včetně odborného je veden v českém jazyce, případně tlumočen, projekce doprovází české titulky.